

virring hos dem, der i deres Ungdom havde begyndt med at regne med Daler, Mark og Skilling, som dernæst vare sorte ind paa at regne med Kroner og Hundredebele, og som derefter maatte gaa over til en aldeles ny Regningsinddeling. Denne vilde vel blive med Hundredebele; men disse Hundredebele vilde maasse ikke staa i noget passende Forhold til de forrige Hundredebele; man kan ikke vide, i hvilket Forhold en saadan Regningsenhed vilde kunne komme til at staa til vor nuværende eller til Kronen. Dette er praktiske Ulemper, som ikke kunne overses, men hertil kommer en anden Betragtning, nemlig den, at en Konvention med Sverig alene væsentlig kun vil være til Fordel for den østligste Del af Danmark, for Kjøbenhavn, for Ostjælland, maasse for Bornholm og maasse tillige, men dog neppe nok for Venyskel. Det er de Dele af Danmark, i hvilke svensk Mynt kan gaa, men i den største Del af Danmark har svensk Mynt ikke nogen Udbredelse; og der er heller ikke nogen Udsigt til, at den vil faae det. Noget anderledes forholder det sig med norsk Mynt, idet nemlig norske Skipper fare paa og handle paa Størstedelen af vore Provindssteder, og deres Handel sfer, som bekendt, kontant. Deres Omsætninger udkræve rede, Renge, og en sælles. Mynt med Norge vilde derfor være til Fordel ogsaa for den øvrige Del af Landet. Det er selvfølgelig ikke Mindretallets Mening at ville forholde Kjøbenhavn og Nordjælland det Gode, som kunde følge af Forbindelsen med Sverig, men den Overveelse vi have maattet anstille, er gaaet ud paa, om dette Gode, som kun kommer en indskrænket Del af Landet til Nytte, er saa stort, betragtet fra hele Landets Synspunkt, at vi af den Grund bør foretage Forandringen i Forbindelse med Sverig alene. Disse Betragtninger have ledet os, baade til at anse det for mindre rigtigt at foretage Forandringen alene i Forbindelse med Sverig, og tillige til at anse det for ønskeligt, at sikre os imod at komme til at foretage nogen Forandring i vor Regningsenhed uden i Forbindelse med Norge tillige. Spørgsmaalet er altsaa, hvorvidt den Rei, Regjeringen har foreslaaet, maa betragtes som den rigtige til at opnaa Norges Tilslutning, men naar vi se, hvorledes Forholdet har udviklet sig, kunne vi ikke tro dette. Denne Sag har jo en Historie, som er meget forskjellig fra andre Sagers i denne Rigsdagssamling. Dette Thing har i denne Sag fulgt Regjeringen; det har, saa vidt muligt, taget Regjeringens Forslag uforandret, og det har betragtet Regjeringen som sin Leder paa det hidtil haatte Grundlag, men nu er dette Grundlag pludselig forspundet under vore Fødder; det viser sig nu, at Regjeringen har gjort en feil Regning. Den siger nu til os: Lige vi Konventionen med Sverig og holde Afdgangen til at tiltræde den aaben for Norge, er der Udsigt til, at det vil gaa ind paa den. Naar vi byde Norge de Lempelser,

hvortil Afgang er holdt aaben i den nye § 24; vil det rimeligvis slutte sig til, ja, der er den, som tilføie, at det vil blive nydt til at slutte sig til Konventionen. Jeg kan ikke tro, at Norge vil slutte sig til den, og jeg kan heller ikke anse det for rigtigt at bidrage til, at Norge nydes dertil. Det norske Storting har taget en Beslutning, og de Grunde, som have ledet det dertil, foreligge Offentligheden; men det tilkommer ikke os at drøfte dem. Stortinget har selvfølgelig Ret til at tage den Beslutning, det anser for at være Norge tjenligst, ligesom vi have Ret til at tage den Beslutning, som vi anse for at være Danmark tjenligst. Vi kunne beslæge, at vi ikke have opnaaet Enighed, men vi ere ikke berettigede til at kritisere, hvad det norske Storting har gjort, hvorimod vi have en Opfordring til at undersøge, om der efter det Resultat, der nu er fremkommet, er Sandsynlighed for, at Stortinget vil gaa en anden Vej, og navnlig vil slutte sig til Konventionen, naar den her indskrænkes til Danmark og Sverig alene. Det sidste tror jeg ikke, hvorimod jeg ikke kan se rettere, end at Norge vil betragte det som en Pression, der udøves paa det fra Danmarks og Sverigs Side, naar disse to Magter enes om at vedtage den Konvention, hvortil det har negtet sit Samtykke, medens man kun tilstaa Norge Afgang til at tiltræde den, dog uden egentlig Ret til at foretage virkelige Ændringer i Konventionen f. Ex. med Hensyn til visse Tidspunkter. Jeg kan ikke anse det for rigtigt, at Danmark bidrager til at udøve en saadan Pression paa Norge. Jeg tror ikke, det er den rette Rolle at tildele Danmark i den skandinaviske Treklang, at vi, som staa udenfor det politiske Forbund mellem Sverig og Norge, støtte dem ene af disse to Stater imod den anden, naar der i visse Punkter er opstaaet Strid og Meningsforskjel imellem dem. Striden er i Virkeligheden en Strid mellem Sverig og Norge, men Sverig opfordrer nu Danmark til at tage Parti i denne Strid sammen med Sverig imod Norge, ved at indskrænke Konventionen til Sverig og Danmark, hvorved der gives Sverig forøget Styrke til at gjøre en Indflydelse gjældende ligeoverfor Norge. Hvis jeg kjender det norske Folk ret, tror jeg ikke, at dette er det rette Middel til at vinde det, og jeg tror heller ikke, det er den rette Rolle at tildele Danmark. Af disse Marsjager mener Mindretallet, at det ikke er rigtigt at vedtage Forslaget, som det er kommet fra Landsthinget. Derimod har Mindretallet fremdeles anset det for nødvendigt at gjøre Overgangen til Guldmyntfoden, da dennes Indførelse i forskellige andre Lande, og særlig nu nylig i Tydsland, vil bringe Danmark i en isoleret Stilling, naar vi ikke ogsaa faae indført den. Jeg tør sige, at hvert Aar, vi opsætte dette, nødvendigtvis maa bringe os Tab. Smidlertid har Mindretallet, idet det har stillet Forslaget om at indskrænke Loven til, hvad der staa i umiddelbar Forbindelse med Indførelsen af Guldmyntfod,